

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XVII. De Synodo à Theophilo facta in Rufinianis, & de accusationibus
adversus Ioannem. Et quomodo Ioannes vocatus, cum se judicio non
sisteret, à Theophilo depositus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

male haberet, crus enim semel à Me. A diabolis, πολλάκις ὑπὸ τῶν ιδεῖν απειδητόσκελος· ἐπιγενομένῳ σπάδαι, τὸ πᾶν ἐπενεμέο σῶμα· οὐ καὶ τούτῳ πόδα τωτὸν ὑπομείναι, τῇ μελαδοῖς πάθεσιν ἀλλού μὴν πολλῷ ὑπερέσονται. Μανιαῖς ετελέσθατον βίον.

CAPUT XVII.

*De Synodo à Theophilo facta in Rufinianis,
& de accusationibus aduersus Ioannem.
Et quomodo Ioannes vocatus, cum se judi-
cio non susteret, à Theophilo depo-
situs est.*

B

Porro cum Theophilus Constantiopolim traheret, nullus ex clericis urbis regiae, obviam ei processit. Jam enim palam factum fuerat, illum Episcopo infestum esse. Nauta vero Alexandrini, qui tum forte erant Constantiopolis, tum ex aliis navibus, tum praecepue ex frumentariis, in unum collecti, cum gaudio & faustis acclamationibus eum exceperunt. At ille Ecclesiam prætergressus, in Imperiali in domum concessit, in qua ipsi diversiorum fuerat præparatum. Porro cum multos esse animadvertisset, qui Joannem odissent, & accusare parati essent, præparatis omnibus prout ipsi conducere videbatur, ad Quercum perirexit. Id suburbanum est Chalcedonis, quod nunc ex Rufini virti Consularis nomine appellatur: in quo palarium est, & Ecclesia maxima, quam Rufinus ipse in honorem Apostolorum Petri ac Pauli construxerat, & Apostoleum ob id cognominarat. Monachos quoque juxta eam collocavit, qui clericorum in ea Ecclesia munus explorant. Hoc igitur in loco Theophilus unum cum reliquis Episcopis cum confidisset, de libris quidem Origenis nulla amplius mentionem fecit; sed Scientes monachos ad penitentiam invitavit, oblivioni se traditurum præterita, nec mali quicquam facturum pollicitus. Cumque fautores Theophili inclamarerint monachis, ut veniam peterent; & Synodus pro illis supplicare fingerent: conturbati monachi, idque sibi faciendum esse existimantes, cōsidentibus tot Episcopis: id quod soline est ipsis dicere, etiam si injuria affecti fuerint. Parce scilicet dixerunt. Cum autem Theophilus libenter eos in gratiam receperisset,

πειτε γενομένης συζήτησι παραθεοφίᾳ, οὐτε τὰς κατατελειώ-
ισατε, ἀλλα φιλατείτε. Καὶ οὐ πλέον θεοφίας, οὐ πλέον
τελετῶν, παραθεοφίας, παραθεοφίας.

Κεφ. 18.

Περισσωτένι δὲ Θεοφίᾳ, οὐδεὶς τῶν κανικεπόλεως κληρικῶν ὑπηρετεῖ δι-
λόγῳ λειποῦντι τῷ επισκόπῳ διεσύρει: τὸ
δὲ τῶν ἀλεξανδρεῶν ναυτικῶν, οἵτε επηγ-
ένδημοι οἱ εἰς τῶν ἀλιων πλοιον, καμ-
παλιστῶν σιτηγῶν, οἵτε συνελευσταν, καὶ πε-
θύμως αὐτὸν διφορεύετες ἐδιέζαστο. Τοῦ
δεκαμῶν ἡ τινὶ ἐκκλησίαιν, εἰς βασιλικὰ
οἰκίαν πλεύειν, εἰς οὐ καλαμένειν απόπλεμ-
πον: ἐπειδὴ πολλες ἔγνων ιωαννην απεχθάν-
ται, καὶ κατηγορεῖν ἔτοιμες, προδιαθέ-
ται, ἀλλα ἡπειραντα καλοῦς ἐχειν ἐδοκει, πειθε-
δεισι χαλκιδόνα δὲ ταχασιον, ροδον
τοῦ ὑπατικῆς τοῦ ἐπάνωμον, εἰς οὐ βασιλι-
κῆς, καὶ μεγάλη ἐκκλησία, λιβανοφό-
να. Σπάτιην πέτρην καὶ παιλέ τοι πλο-
λων ἐδείμαστο, καὶ αποσολεῖον εἰς αὐλαίων
πλοιον δὲ μοναχος συφικτει σ-
τῆς ἐκκλησίας τὸν κλῆρον ἐπικένειν
σταῦτα δὲ συνελθὼν Θεοφίλῳ αὖτις
ἀλλοι επισκόποις, φέσι μέντοι ὕψης βο-
δείλιων ἐδειν ἐπεμιμονδεῖσε τοι διπο-
τεως μοναχος εἰς μετάνοιαν ἐκάλει, μῆτε
μητριακέν, μῆτε κακής ποιειν ἐπορει-
να. ἐπισοώιαν δὲ αὐτοῖς συγχρησι-
τῶν τῶν Θεοφίλων σπεθασιῶν, καὶ πε-
ποιημένων τὴν σπεδον μετένειν ὅπερι διδοῖ,
ταραχθέντες οἱ μοναχοι, καὶ τότο καλύπ-
ποιεν νομίσαντες, πολλῶν επισκόπων το-
κα θημένων. τέτο δὴ τὸ συντελεσθέντον
γένεται, καὶ αδικώνται, συγχέροντος οὐασον
Θεοφίλων δὲ ἔτοιμως σπεισαμένες, καὶ τὸ

κονωνίαν αὐλοῖς αποδόντῳ, διελύθη τῷ πε. Εἰ σκῆπτρον ἀδικημάτων ή ἔχεταιος· ὅπερ οἱ μη δὲν αὐτούς, εἰ συμπαρῆσαν τοῖς ἀλλοῖς μοναχοῖς διστορεῖς τε καὶ αἱμάντῳ· ὁ μὴ γρήδην περτερεν τελευτασ, ἐτέφη τοῦ μακρίς τοῦ μάρτυρος ἐπανύμω σκυλησία· αἱμάντος δὲ ἑναγκαῖος τὸ συνόδος τοῦ θαυματουργοῦ, ἐμαλακώστη τὸ σῶμα· περισσωτεῖς δὲ εἴδεν, χαλεπώτερον τὸ δέντρο τὸ νόσος διελέθη· καὶ μετ' ἐπολύτελεντα τὸν βίον καὶ τοῦ πλησίον μοναχῶν ἐνθα δὴ κατέπιεν, λαμπροῖς ἡστέραις Ταφῆς· ὁ δὲ Θεόφιλος, ὃς ἐπύθεο, λέγειαι δακρύσατ, καὶ εἰς πάντας ἐπεῖν, ὃς εἴδεις εἰς τὸν κατ' αὐλον μοναχὸς, οἱ αἱμάντοι, εἰ καὶ αὐτῷ Σαραχῆς αὐτῷ ἐγέρθη· τοσούχωρει δὲ ὅμως αὐλῷ καὶ τοῦτο καὶ γνώμων· ἡ δὲ σύνοδος ἀπαντασ συνεπάλεσ τες καὶ ταῦτα πόλεως κληρεκτές, καταίρεστα πατέλησασκατέτων ἀπεπένθιστον· ἐπελεσθε δὲ καὶ ιωάννης τοῦτος ἀπολογίαν· σὺν αὐτῷ δὲ παρεῖναι τοσούτας Σαραπίονα, καὶ τίγειον πρεσβύτερον, καὶ παῦλον αναγνώστην· ὁ ιωάννης, ἀλλες τέ τινας τῶν ἐπιπλείων αὐλῷ κληρεκτῶν, καὶ δημήτρειον τὸν πιστεντὸν ἐπίσκοπον πέμψας τοῦτος ἀλλες ἐλεγε μητροφύγην τῷ κείσιν· ἔτοιμος δὲ εἶναι, εἰ περγέρον, μάδοι τὰς κατηγόρεις, καὶ την γραφὴν ἐπισκέψασθο, ἐπὶ μείζονος ἀπολογίας συνόδος· μη γρήδησται, αὐνόταν τιστορεῖν, καὶ τοιχιανῶν ἐχθρῶν αὐτοχεῖδες δικαστῶν· ὃς ἀπειθεῖται δὲ συνόδῳ χαλεπανόντων αὐλῶν, οἱ μὲν τῶν τοῖς αὐγήσταντον, δέσποιντες ἀκέτη αὐτορεφον· δημήτρειος δὲ, καὶ ὅσοι τῷ ιωάννῃ προσωπίμων συντείσαν, ὃς αὐλὸν ἐπανῆλθον· κατ' αὐτοὺς ἦτοι ἡμέραι ταχυδέμος· καὶ ταχυγεφός εἰ τῶν βασιλέων τοῦ θαυμόρυφοι, τὸν μὲν κατηπάγον τοῦτος τὸν ἐπισκοπὸν ἐλθεῖν· τὰς δὲ, μη μελλεῖν τοῖς τῷ κείσιν ἐπειδὴ τετρακις κληροῖς, οἰκειόριμοις ἐπεκαλέστο σύνοδον, ἐδὲ ετερον ἐπαλιώριμοι, πλειστοὶ κληροῖς ἐχιπήστε, κατεῖλον αὐλόν.

A & communionem eis restituisset, finita est quæstio de injuriis monachorum Scytiensium. Quod meo quidem judicio factum non esset, si Diotcorus & Ammonius una cum aliis monachis illis adfuerint. Nam Diotcorus quidem, antequam haec fierent mortuus, & in Ecclesia Mocii martyris sepultus fuerat. Ammonius vero, paulo ante dum Synodus pararetur, languore corruptus est. Cumque ad Quercum trajecisset, ingravescente morbo, non multo post extremum diem clausit: & apud vicinos illic monachos, ubi cadaver eius jacet, splendidam meruit sepulturam. Ceterum Theophilus hoc audito lachrymas fudit se dicitur, cunctisque audientibus dixisse, neminem inter illi temporis monachos param Ammonio existuisse, quamvis illum in maximas perturbationes conjectisset. Sed tamen hoc illi ex animi sententia successit. Porro Synodus cunctos Constantinopolitanæ urbis clericos ad se evocavit, depositionem illis interminata qui non obtemperassent. Joannem quoque ad causam dicendam vocavit. Et una cum illo Serapionem adesse jussit, & Tigrium Presbyterum cum Paulo lectorum. At Joannes missis ad eos quibusdam clericis, familiaribus suis, & Demetrio Pisinunti Episcopo, nuntiavit illis se non subterfugere judicium: immo paratum esse, dummodo prius accusatores cognoverit & accusationis libellum inspecterit, coram majore Concilio causam suam defendere. Neque enim velle se stultum ac temerarium facinus admittere, & judicium eorum subire qui manifesti essent ipsis inimici. Verum cum indignarentur Episcopi adversus Joannem, tanquam patere Synodo recusantem, ex iis qui ista nuntiaverant quidam metu territi, non amplius reverterunt. Demetrius vero, & quicunque Joannis consortium cunctis rebus anteponebant, ad illum redierunt. Eodem die Cursor & Notarius ex palatio venientes, Joannem quidem urgebant, ut ad Episcopos accederet: istos vero hortati sunt, ut judicium accelerarent. Porro cum ille quater vocatus, ad oecumenicam Synodus provocasset, nihil ei aliud objicentes, quam quod vocatus non paruisse, cum deposuerunt.